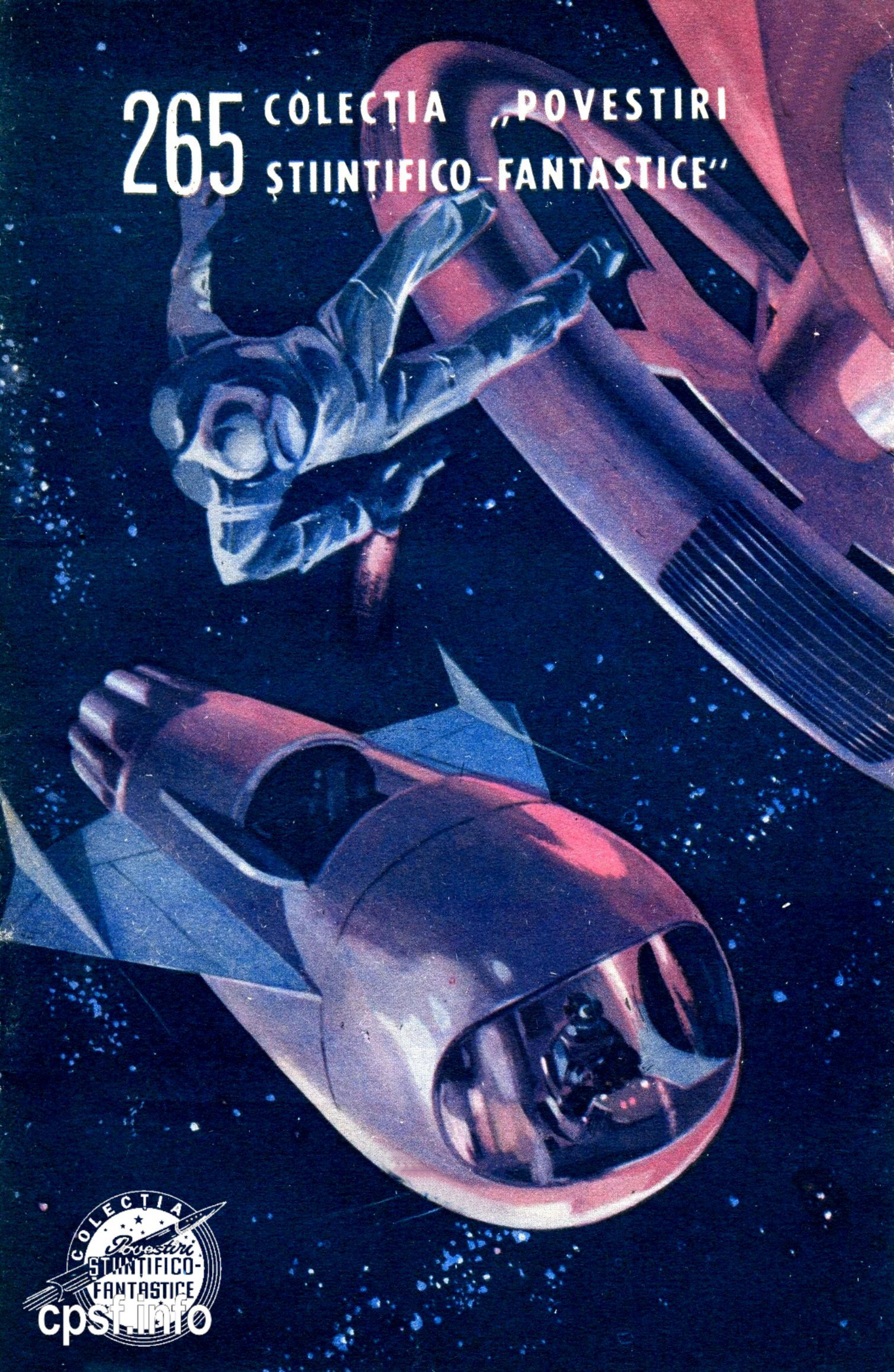
265 COLECTIA „POVESTIRI ȘTIINTIFICO-FANTASTICE"

GYÖRGY KULIN
ZOLTÁN FÁBIÁN

Mesajul celei de-a opta planete

* * *

265

Colecția
„POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XI
1 decembrie 1965

PLANETELE LA ELE ACASĂ

REZUMATUL BROȘURILOR PRECEDENTE

Nava cosmică „Seleniu", cu un echipaj științific la bord, descinde cu succes pe Lună în apropierea muntelui Pico. Peter, mineralogul expediției, descoperă în jurul Lunii un satelit artificial de origine extraterestră, care emite semnale enigmatice de radio. Cercetînd zona suborbitală a acestui satelit sferic, căpitanul Zeno și fizicianul Mark găsesc urmele unor instalații energetice și un tunel, pe care cosmonauții le cercetează cu atenție. În tunel, ciberneticianul Victor descoperă o încăpere în care se găsesc urmele unei forme de viață necunoscută pămîntenilor. Între timp, Consiliul terestru ordonă echipajului să urmărească evoluția unui misterios corp ceresc aflat la 13 miliarde de kilometri de spațiul sistemului solar, acest corp apropiindu-se cu uriașa viteză de 400 km pe secundă.

Întrucît apropierea corpului ceresc denumit „Obiectul Bakonyi" pune în primejdie existența omenirii cît și a întregului sistem planetar, echipajul selenar este rechemat pentru a se încadra în lupta pentru înlăturarea pericolului.

După lungi controverse, Consiliul științific supune spre aprobare Consiliului terestru planul distrugerii parțiale a „Obiectului Bakonyi". Planul prevede captarea cometei Waren și modificarea orbitei acesteia în direcția „Obiectului Bakonyi". Îndeplinirea acestei sarcini este încredințată unei escadrile de cosmonave care, comandată de căpitanul Zeno, se apropie cu viteza de 2 000 km/s de amintita cometă.

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Coperta-desen: VICTOR WEGEMANN
Prezentarea grafică: CORNEL DANELIUC

GYÖRGY KULIN
ZOLTÁN FÁBIÁN

Mesajul celei de-a opta planete

(URMARE DIN NUMARUL TRECUT)

Propunerea părea bună. Căpitanul Zeno ordonă tuturor cosmonavelor să cerceteze cu cea mai mare atenţie structura cometei Warren şi să-i comunice imediat lui Peter observaţiile pe care le au.

Pînă la întoarcerea noastră în apropierea cometei, Peter reuşi să analizeze observaţiile celorlalte cosmonave; rezulta că însăşi structura cometei oferea parcă posibilitatea fragmentării. Era brăzdată în lung şi-n lat de crevase adînci; multe dintre proeminenţele ei erau legate de corpul principal prin brîuri de gheaţă şi de grohotiş.

Din calculele lui Leon şi Victor mai rezulta că rezervele de hipomezon acopereau cu prisosinţă necesarul de energie pentru spargerea cometei şi plasarea pe orbită corespunzătoare a bucăţilor disparate. Ne-am convins încă o dată la faţa locului asupra justeţei observaţiilor şi apoi am informat Pămîntul asupra planului elaborat.

Pe atunci cometa Warren se mai găsea la trei miliarde km de „Obiectul Bakonyi“, cît de la Soare la Uranus. Timp aveam, aşadar, pentru îmbucătăţirea ei. Totuşi, din oră în oră, deveneam tot mai agitaţi. Ardeam de dorinţa să începem acţiunea. Aveam tot felul de idei cu privire la modalitatea în care să realizăm marea misiune ce ne fusese încredinţată. Fiecare cosmonavă participa la elaborarea planului; după zumzăitul difuzoarelor suprasolicitate, părea că lucrează vreo douăzeci de stupi de albine.

În sfîrşit, a doua zi sosi răspunsul Pămîntului, planul nostru fusese acceptat.

— Formidabil! răsună nelipsita exclamaţie a lui Mark.

Ne-am apucat de treabă. Peste cîteva zile s-a dovedit că problema era mai simplă decît ni s-a părut la început. Cometa avea, într-adevăr, nucleul din gheaţă şi s-a sfărîmat destul de uşor. Grijă mai mare trebuia să manifestăm faţă de cantităţile de hipomezon întrebuinţate la explozii, deoarece fragmentele puteau fi azvîrlite la distanţe prea mari, ceea ce ar fi împiedicat plasarea lor pe orbite corespunzătoare.

Fiecare bucată a cometei a fost îndelung condusă de cîte o cosmonavă, pentru a o îndrepta cu precizie în direcţia „Obiectului Baconyi". Fragmentele urmau unul după celălalt la distanţe de cîteva sute de mii de kilometri între ele, momentul lansării fiecăruia fiind înregistrat de noi. Treaba aceasta îmi revenise mie, o dată cu sarcina de a filma desfăşurarea titanicei acţiuni.

Mai aveam 90 de zile pînă la prima ciocnire. Ne grăbeam, deoarece pînă atunci trebuia să ne întoarcem pe Pămînt pentru a asista de acolo la giganticul foc de artificii. Întrucît lucrările se desfăşurau bine, informaţiile transmise Terrei erau scurte; ştirea succesului o păstram ca o surpriză. Numai că, acasă, pe Pămînt, tensiunea crescuse foarte mult şi eram zoriţi fără încetare să comunicăm amănunţit rezultatele obţinute.

Căpitanul Zeno hotărî atunci să trimită acasă una dintre cosmonave cu reportajele şi imaginile filmate, ca să vadă lumea întreagă uriaşa activitate pe care o desfăşuram noi aici. Cînd nava-mesager porni spre Pămînt, noi mai aveam douăzeci de zile pînă la terminarea lucrărilor.

Coletele noastre informative sosiră la timpul cel mai potrivit. Trecuseră săptămîni şi, în afară de ştirile noastre laconice, lumea n-a mai fost informată pe larg şi în mod satisfăcător asupra desfăşurării evenimentelor. Aşteptarea mult prea îndelungată, fără cunoaşterea clară a situaţiei, influenţă negativ starea de spirit a oamenilor. Neliniştea cuprinse pături largi pe toate continentele. La aceasta contribuise şi faptul că imaginile televizate de la distanţe atît de mari erau şterse, estompate şi nu spuneau mai nimic. De altfel, datorită repetatelor confuzii ce s-au iscat din cauza lor, la un moment dat fuseseră suspendate. Cîteva zile lucrurile s-au desfăşurat normal, dar pe neaşteptate, în cele mai diverse locuri au apărut tot felul de zvonuri, care, răspîndindu-se cu iuţeala fulgerului, au provocat panică pe toate continentele.

Însăşi sosirea cosmonavei stîrni o mare senzaţie. Adevărata surpriză a constituit-o însă transmiterea filmelor de către toate staţiile de televiziune. Mic şi mare urmăreau cu sufletul la gură cum se sparge cometa în fragmente, cum bucăţile mai mari de un kilometru sînt dirijate de sistemele speciale ale cosmonavelor pe orbita necesară spre a intra în calea „Obiectului".

Spectacolul eroicei lupte era copleşitor. Zbuciumul, încordarea reţinute de atîtea săptămîni se transformară într-un entuziasm fără margini, restabilindu-se şi încrederea.

În ceea ce ne priveşte, noi am muncit mai departe. Lucrarea era, în linii mari, sfîrşită, cînd deodată ne-am lovit de greutăţi neprevăzute. Mai trebuia tăiată în două şi pornită la drum ultima bucată a cometei. Am aşezat cantitatea obişnuită de hipomezon exploziv, s-a făcut aprinderea şi nimic. Explozia avusese loc, am văzut-o cu toţii, dar blocul uriaş a rămas întreg.

— Ce-i asta? ne privi Zeno întrebător.

Am căutat cu toată atenţia cauza eşecului, dar n-am găsit nici un răspuns plauzibil. În cele din urmă trebui să repetăm explozia. Căpitanul Zeno hotărî folosirea unei cantităţi sporite de hipomezon şi creşterea numărului de încărcături.

Explozia s-a produs şi... iarăşi nimic; ultima bucată a cometei nu se sparse.

Eram dezorientaţi. Ne-a mai rămas o cantitate foarte mică de hipomezon şi trebuia să chibzuim foarte bine cum s-o folosim. Încă o încercare nereuşită ne-ar fi lipsit de biruinţă în încleştarea cu ultima parte a cometei.

— S-o plasăm aşa pe orbită, propuse Mark.

— N-ar avea sens, remarcă Zeno. Diametrul cel mai scurt al fragmentului trece de 2,5 km, din care cauză, în mod inevitabil, la ciocnire, o bună parte din masa lui s-ar împrăştia fără folos. Or, pentru succesul frînării, avem neapărată nevoie de întreaga masă a ultimei bucăţi.

Făceam tot felul de propuneri, dar nici una nu era aplicabilă.

— Ia staţi! zise Peter. Mă duc să cercetez structura materiei, iau şi ceva probe de rocă. Poate ne edificăm aşa.

— Ai dreptate, căzu de acord Zeno.

Ne-am apropiat încet, cu precauţie, la cîteva sute de metri de ceea ce a mai rămas din cometă. Peter şi-a îmbrăcat între timp scafandrul şi aştepta momentul ieşirii în camera ecluzelor. Beculeţele de semnalizare au indicat după două minute deschiderea uşii exterioare şi curînd după aceea urmăream prin vizoare silueta plutindă a lui Peter. Ne făcu semn cu mîna şi porni mica rachetă individuală. Trecură cîteva mi-

nute încordate. Peter înconjură tot corpul blocului pietros, coborî din cînd în cînd şi mai întîrzia la suprafaţă. Ni s-a părut că au trecut ore pînă la întoarcerea lui.

— Nici o speranţă ! i-au fost primele cuvinte. Răsuflă istovit pe o canapea, în timp ce doctorul Ferry îi făcea vizita medicală de rigoare.

— Abia de-am reuşit să smulg din stîncă această mică mostră.

6) Ideea lui André se realizează

Analizele chimice făcute de André confirmară că avem de-a face cu o rocă într-adevăr extrem de dură, asemănătoare granitului.

— Şi-i un singur bloc masiv, spuse Peter. Crăpăturile care se văd de aici brăzdează numai suprafaţa, fără să pătrundă în interior.

Şedeam aproape fără speranţă în jurul lui Peter, cînd Zeno se ridică brusc în picioare.

— Există o soluţie ! spuse el. E riscantă, dar ar trebui totuşi s-o încercăm...

— Ce soluţie ? întrebarăm mai mulţi deodată.

— Mi-am amintit de ideea lui André.

— A mea ? se miră André.

— Da, a ta. Ai propus frînarea „Obiectului Bakonyi" lansînd asupră-i cîteva cosmonave accelerate la viteza maximă şi încărcate cu materia cometei.

— Am priceput ! exclamă Mark. Torpila-rachetă va ţinti de astă dată nu „Obiectul Bakonyi", ci rămăşiţele cometei Warren.

— Întocmai. Numai că o încărcăm cu explozivi.

— Grozav !

Am transmis prin radio semnalul de chemare către membrii echipajului celor 23 de cosmonave pentru a-i consulta asupra navei care să fie sacrificată. Alegerea căzu pe cea cu numărul cinci. Era o navă de un tip mai vechi. De fapt fusese deja scoasă din uz, dar i se mai permisese totuşi ultima plecare, avînd în vedere seriozitatea situaţiei şi amploarea deosebită a acţiunii. Deşi avea volumul foarte mare, asigura spaţiu numai pentru patru persoane. Ceea ce o dezavantaja în raport cu navele noi ne convenea acum de minune. Cei patru cosmonauţi puteau fi plasaţi foarte uşor în celelalte nave, iar uriaşele rezervoare goale puteau fi umplute cu explozivi.

Am fost nevoiţi să consumăm aproape toate rezervele de hipomezon. Căpitanul Zeno rezervă din cantitatea disponi-

bilă doar atît cît era absolut necesar pentru asigurarea unei securităţi elementare. Altă soluţie nu exista. Nava trebuia să aibă o forţă de propulsie şi încărcătură explozivă atît de puternică încît să realizeze cu succes tăierea în două a blocului stîncos.

Ne-am luat rămas bun de la bătrîna cosmonavă transformată în torpilă. Victor, bărbosul nostru „predicator", improviză şi un discurs, dar de astă dată n-a rîs nimeni ; simţeam că ni se strînge inima la gîndul că, peste cîteva clipe, departe, dincolo de Pluto, condamnăm la distrugere un mecanism, o „creaţie" terestră.

Reuşita exploziei cerea ca nava să pornească de la distanţă şi să aibă timpul necesar pentru a se accelera la o viteză corespunzătoare. Victor efectuă calculele şi nava se plasă la locul de pornire indicat. Instalaţia ei de telecomandă era mînuită chiar de căpitanul Zeno. Iniţial, s-a intenţionat dirijarea automată a navei, totuşi în cele din urmă s-a ajuns la concluzia că telecomanda va fi mai sigură, permiţînd intervenţia omului şi corectarea zborului pînă în ultima clipă.

Pe ecranul televizorului mic se conturau imaginile luate de pe torpila cosmică. Ne vedeam şi pe noi înşine : uriaşul corp din două sfere al lui „Seleniu" strălucea în colţul de sus al imaginii. În jur se vedeau o serie de puncte mai mari şi mai mici, iar în centru rămăşiţa cometei Warren.

Căpitanul Zeno apăsă pe butonul de pornire a instalaţiei de telecomandă. Aveam senzaţia că ne găsim într-un turism de mare viteză ; navele din jur se apropiau tot mai mult, apoi au fugit brusc din imagine şi în cele din urmă n-a mai rămas decît bucata de cometă. Creştea tot mai mult, se apropia de noi cu o viteză ameţitoare.

Imaginea era atît de captivantă încît ne sprijineam cu toate puterile de braţele fotoliilor. Corpul întunecos şi brăzdat acoperea acum tot ecranul.

— Ţinteşte crăpătura aceea ! spuse Peter. Priveşte, acolo e cea mai adîncă !

— Văd, răspunse Zeno, schimbînd direcţia torpilei cosmice.

Prăpastia care tăia în diagonală colţul drept şi de jos al imaginii se ridică mai spre centru. Au trecut cîteva clipe, apoi imaginea s-a întrerupt fără de veste. În clipa următoare în navă fulgeră o lumină orbitoare. Am sărit la hublouri şi la ecranul televizorului mare. Prin hublouri nu se putea desluşi nimic. dar imaginea de pe ecran arăta limpede că blocul uriaş, masiv, s-a despicat în trei bucăţi care pluteau apropiate una de alta.

— Ura ! Ura ! se dezmetici Mark mai întîi, scuturîndu-l cu bucurie pe căpitanul Zeno.

După cîteva ore se aflau pe orbită, în drum spre „Obiect“ și ultimele bucăți ale cometei Warren, iar noi am pornit înapoi spre Pămînt.

Înapoierea a fost lipsită de peripeții. În primele zile am dormit foarte mult. Abia acum s-a resimțit cît ne epuizase continua tensiune nervoasă în care am trăit. Ne-a trebuit o săptămînă ca să ne revenim cît de cît. Restul drumului a trecut cu gînduri la planurile de viitor, la ceea ce vom face „acasă“.

— Ar trebui să ne întoarcem pe Lună, spuse Mark. Am lăsat acolo niște urme ce se cer elucidate.

— Ai dreptate, dădu din cap André. Istoria aceea cu piticii de siliciu mă pasionează și pe mine tot mai mult.

Căpitanul Zeno ședea îngîndurat.

— Mai întîi să reușească „tirul“ nostru și să fie înfrînat „Obiectul Bakonyi“, spuse el într-un tîrziu.

7) Omenirea în sărbătoare

Am sosit acasă în amiaza zilei în care, seara, urma să aibă loc ciocnirea primului fragment de cometă cu corpul ceresc din antisubstanță. Pe Pămînt era o mare agitație, fiecare ar fi dorit să vadă prodigiosul fenomen. Comunicasem în prealabil prin radio desfășurarea în timp a coliziunilor, ordinea lor fiind publicată și în presă. Astfel, primul impact era de așteptat să se producă la ora 21 și 12 minute și putea fi urmărit de pe partea europeană și africană a Pămîntului, în direcția sud-estică a bolții cerești.

Oamenii umpluseră încă din orele după-amiezii străzile, piețele, iar cei care au putut s-au urcat prin munții mai apropiați. Așa sosi clipa mult așteptată.

Cerul se aprinse brusc. Pe Pămînt se revărsă o lumină ca de zi. Fiecare și-a închis ochii, dar lumina puternică ardea și prin pleoapele închise. Un minut, două se făcu liniște; toți tăceau consternați. Apoi din sute și sute de mii de piepturi au izbucnit urale de bucurie și de mîndrie, un uragan de sunete ce vestea sentimentul eliberării de teamă, de necunoscut. Omenirea sărbătorea. Era sărbătorit Omul, care, prin cunoștințele sale, biruise natura.

În săptămînile următoare exploziile s-au produs în linii mari, la intervale de cîte 8—10 ore, urmărind să aibă loc în total 73 de coliziuni. După cea de-a douăzeci și cincea, lumea se alarmă pentru că cea care trebuia să urmeze n-a avut loc. Și nouă ne era teamă să nu se întîmple la fel și cu cea de-a douăzeci și șaptea. Au trecut cîteva ore îngrozitoare, în cele din urmă veni însă ușurarea: cerul se

lumină din nou. De aici încolo ciocnirile s-au produs în ordinea prevăzută.

Abia dacă a trecut o oră de la ultima explozie, cînd toate stațiile de radio și televiziune au și comunicat rezultatele:

„Marea încercare a reușit. O milionime din masa de antimaterie a corpului ceresc s-a transformat în energie radiantă și în același timp viteza lui s-a redus la o zecime din cea inițială, adică la 41,2 km/s. Uriașa lui energie potențială a fost parțial anihilată, și «Obiectul» va sosi în spațiul sistemului planetar abia după cinci ani. Ne-a rămas ca sarcină să modificăm orbita lui în regiunea lui Jupiter, astfel încît să devină satelitul acestei planete. Sîntem datori să-l păstrăm spre binele omenirii!".

— Ești mulțumit, Mark? întrebă zîmbind căpitanul Zeno. Propunerea ta a fost acceptată.

— Sînt bucuros. Dar pe mine mă frămîntă acum altceva.

— Ce anume?

— Cînd pornim în direcția Lunii?

— În curînd.

— E sigur?

— Sigur. Am și primit indicații în acest sens.

— Formidabil!

Exclamația era nu numai a lui Mark, ci și a noastră, a celorlalți opt, care stăteam în jurul iubitului nostru căpitan Zeno.

III

ÎNTÎLNIRE CIUDATĂ

1) Se schimbă itinerarul

Bătrînul „Seleniu" stătea pe bancul de montaj și sute de oameni lucrau în jurul său pentru a-l pune la punct. Fructificînd experiența celor două călătorii, căpitanul Zeno sugeră modificarea unor instalații ale cosmonavei. Printre multe altele, interesantă era înzestrarea navei cu un laborator în care André să poată efectua cele mai complicate analize chimice.

Între timp, la indicația Consiliului terestru, noi ne-am odihnit în diferite locuri. Totul se desfășura în cea mai deplină ordine. Mai aveam cîteva săptămîni pînă la plecare, odihna obligatorie, foarte bine venită de altfel, expiră, iar

noi ne-am adunat din nou în camera căpitanului Zeno. Aşteptasem cu nerăbdare această întîlnire. Am fi dorit să ajungem cît mai curînd înapoi pe Lună.

— Cînd pornim? a fost prima întrebare, pusă bineînţeles de Mark.

— Unde? întrebă la rîndul său căpitanul Zeno.

— Cum unde? îl privi contrariat Mark. În Lună, aşa cum s-a plănuit, cum...

— De ce să plecăm spre Lună? spuse Zeno calm, indiferent. Lui Mark i se tăiase respiraţia. Ai vrea să plecăm spre Lună, se îndură de el Zeno, ca să explorăm urmele piticilor de siliciu... Nu-i aşa?

— Totuşi urmele acelea au rămas pe Lună! interveni Leon cu o vehemenţă neobişnuită.

— Haide-haide, nu vedeţi că Zeno ne păcăleşte, încercă Ali să mai liniştească spiritele.

— Aşi! Nu-i vorba de asta, spuse căpitanul Zeno, ci de faptul că mai bine am căuta nişte urme ceva mai proaspete.

În sfîrşit îi reveni şi lui Mark glasul:

— Şi unde sînt aceste urme „mai proaspete"? întrebă el.

— Pe Marte.

Răspunsul fu primit cu stupefacţie. Căpitanul Zeno începu să zîmbească.

— Nu vă mai pun nervii la încercare. Să vă povestesc totul pe îndelete. În timp ce noi ne odihneam s-a produs un eveniment neaşteptat. Observatorul din Australia a recepţionat din spaţiul lui Marte semnale radio neîntîlnite pînă în prezent. Nu, nu-i vorba de obişnuitele zgomote, ci de grupuri de semnale ritmic ordonate. Şi acum, ţineţi-vă bine! S-a constatat că aceste semnale sînt identice cu cele transmise de pe misteriosul satelit sferic al Lunii şi recepţionate odinioară de noi.

Se aşternu o linişte profundă.

— Pitici de siliciu pe Marte? întrebă Mark încet, aproape cu sfială.

— Staţi, că lucrurile nu se termină aici, ridică mîna căpitanul Zeno. Nu de mult pe Marte a descins o staţie automată de observaţie; aceasta a transmis în două rînduri imaginile televizate ale unui corp cosmic artificial care s-a apropiat de Marte şi care semăna foarte mult cu sfera metalică ce se roteşte în jurul Lunii.

— Într-adevăr, trebuie să mergem pe Marte, conchise Leon.

Am fost cu toţii de acord cu el.

— Poate îi mai găsim acolo, se dezlănţui pe loc fantezia lui Mark.

Posibilitatea aceasta ne electriză pe toţi. Vorbeam întrerupîndu-ne reciproc, încercam să găsim răspuns la întrebarea : cum de-au putut să ajungă piticii de siliciu pe Marte ?

Căpitanul Zeno aşteptă calmarea spiritelor, apoi puse pe masă planul elaborat de el. Amendamentul esenţial adus acestui plan se referea la schimbarea obiectivului : expediţia pleca nu în Lună, ci spre Marte, ca să cerceteze mai departe urmele misterioaselor fiinţe necunoscute. Consiliul terestru aprobă modificarea itinerarului, după ce Zeno îşi susţinu argumentele.

2) În drum spre Marte

Cu decenii în urmă, cînd navele cosmice mai funcţionau cu carburanţi chimici, pentru o călătorie pe Marte se aveau în vedere numai itinerariile ce puteau fi asigurate cu energie pe baza materialelor din acea vreme. Acest itinerar, aşa-numita „orbită cu energie minimă", era de formă eliptică, ce se „alipea" orbitei Pămîntului şi aceleia a lui Marte. În asemenea cazuri nava era accelerată în raport cu Soarele pînă la viteza de 41,3 km/s, cînd instalaţiile de propulsie erau deconectate, iar cosmonava ajungea pe orbita lui Marte în zbor inerţial. Asemenea călătorii necesitau energii relativ mici, durau însă 260 de zile încheiate. La întoarcere trebuia aşteptată o nouă situaţie favorabilă, ceea ce presupunea o aşteptare obligatorie de încă 450 de zile, la care se mai adăugau alte 260 pentru zborul de înapoiere. În aceste condiţii, o expediţie ar fi durat 32 de luni. Iată una dintre cauzele pentru care omul nu vizitase încă planeta Marte. Abia în ultimuul timp fuseseră realizate asemenea călătorii. Acum ne stătea la dispoziţie sursa de energie ce permitea scurtarea timpului şi asigura zborul (dus-întors) al unor mari cosmonave cu pasageri. Prima noastră călătorie în Lună fusese de fapt pasul pregătitor spre Marte. Propulsoarele lui „Seleniu" care foloseau reacţia de fuziune hidrogen-heliu erau capabile să asigure în condiţii favorabile parcurgerea distanţei pînă la Marte într-o săptămînă ; acest lucru se dovedise în două rînduri.

Printr-o accelerare continuă, căpitanul Zeno obţinu ca nava să atingă viteza de 100 km/s ; acum ne deplasam spre Marte cu această viteză. Zilele treceau rapid în mijlocul unor discuţii adeseori aprinse, dar şi foarte plăcute...

Din cabina de comandă sosi un semnal. Aparatele revărsau o lumină roşie, vibratoare, indicînd pericolul radiaţiilor.

Ne-am repezit spre cabina de comandă.

— Ce s-a întîmplat, Ali? întrebă căpitanul Zeno.
— Aparatele indică radiaţii gama neobişnuit de puternice. Se pare că sursa lor e punctiformă... Parcă ar fi dirijate.
— Ai început măsurătorile radar?
— Da. Ele nu arată prezenţa nici unui corp ceresc.
Căpitanul Zeno şi Mark se aşezară la instrumentele de măsură. În curînd, pe lîngă radiaţiile gama s-a constatat şi un flux corpuscular. Victor şi Leon stabileau locul sursei de radiaţii în raport cu stelele fixe.
— S-ar putea să fie vorba de o radio-stea îndepărtată, spuse căpitanul Zeno. Ori vreo extragalaxie care ne-a scăpat atenţiei.
Nu ne-a rămas prea mult timp să medităm asupra presupunerilor căpitanului Zeno.
— Curba are o tendinţă puternic ascendentă! strigă Ali. Asta înseamnă că intensitatea radiaţiilor gama creşte vertiginos.
— Atunci nu poate să fie o stea îndepărtată şi nici vreo extragalaxie, conchise imediat căpitanul Zeno.
Victor şi Leon înregistrau pe bandă de magnetofon poziţiile stabilite. Măsurătorile arătaseră de fiecare dată alte rezultate.
— E o adevărată nebunie! izbucni Victor.
După zece măsurători consecutive s-a observat că diferenţele cresc necontenit. Fenomenul putea să aibă o singură explicaţie, şi anume că sursa radiaţiilor nu e departe şi se apropie de cosmonavă.
— Intensitatea radiaţiei se apropie de nivelul primejdios şi creşte în continuare, strigă din nou Ali.
Mă speriasem. Ceilalţi însă îşi continuau treburile.
— Am găsit sursa radiaţiilor, spuse căpitanul Zeno, care trecuse între timp la telescopul electronic. Este un punct de lumină foarte mărunt, înconjurat de un fel de ceaţă. Nucleul strălucitor apare distinct. E un fenomen caracteristic pentru comete! Desigur, ca manifestare exterioară...
— Nu ne putem ciocni? întrebai cu teamă.
— Nici vorbă, răspunse Victor. Acum un sfert de oră, direcţia noastră de deplasare forma cu orbita sursei un unghi de 11 grade, iar acum acesta depăşeşte 20 de grade.
— Nu poate fi o cometă, i se adresă Mark lui Zeno. Aparatele mele indică prezenţa unor produse ale dezintegrării radioactive... Or, comete radioactive nu există.
— Pericol iminent! strigă Ali.
— Trageţi jaluzelele de protecţie contra radiaţiilor! ordonă căpitanul Zeno. Nimeni nu părăseşte cabina de comandă!

După ce îndeplini indicațiile căpitanului Zeno, André spuse:

— Poate că înaintea noastră se află o navă cosmică...

— Grozavă idee! rîse Mark. Și această navă funcționează desigur cu energie nucleară, iar duzele ei pufăie spre noi produse de dezintegrare.

— De unde ar veni în zona aceasta a spațiului o cosmonavă? întrebă Leon.

— Cum de unde? îl privi Mark ironic. Au aflat marțienii că venim și ne-au ieșit în întîmpinare ca să ne salute.

— Nu prea cred, zîmbi căpitanul, mai degrabă fug din fața noastră.

— Atunci am întîlnit o patrulă de cercetare.

— E, mormăi plictisit Leon, nu cred ca în sistemul solar să existe, în afară de noi, alte ființe care să aibă cultură tehnică.

— Dar piticii de siliciu?

— Iată primul ecou al undelor radar, întrerupse Victor disputa. Distanța dintre noi și presupușii marțieni este de 4 400 km.

După cîteva minute, Ali comunică scăderea intensității radiațiilor sub nivelul primejdios. Răsuflasem ușurat. Colegii mei nu se mulțumiră însă cu atît. Voiau să afle neapărat cu ce ne-am întîlnit. Misterul fu dezlegat în cele din urmă cu ajutorul telescopului. Direcțiile noastre de zbor se alăturară la un moment dat, așa că se făcu vizibilă partea laterală a obiectului cosmic.

Din nebulozitatea ce-l înconjura, pe ecranul telescopului electronic se profilă tot mai clar, mărită de douăzeci de mii de ori, imaginea unui corp cilindric.

— Navă cosmică! exclamarăm aproape simultan.

— Poartă o inscripție pe partea laterală, spuse Leon.

— Am descifrat inscripția: „Atențiune! Pericol de radiații!“

— Știți ce-i asta? începu să rîdă Zeno. O ladă de gunoi! O ladă cosmică de gunoi!

Lucrurile se limpeziră în aceeași clipă.

Odinioară, cînd s-au acumulat pe Pămînt în cantități primejdioase, reziduurile nucleare au fost la început încărcate în vase de beton și scufundate în adîncurile oceanelor. În curînd, s-a constatat însă că apa oceanelor distrugea vasele de beton, iar reziduurile ucigătoare o infectau. Atunci s-a început lansarea în Cosmos a „gunoiului“ radioactiv.

Prin telescop s-a văzut și faptul că la capătul dinspre noi cilindrul era deschis. Astfel, substanța radioactivă se împrăștia treptat, lăsînd în urmă o dîră asemănătoare cozii unei comete.

Parcurseserăm pînă atunci două treimi din drum și ne aflam la 40 milioane km de Pămînt. De la această distanță Marte, cu diametrul de 6 800 km, și Pămîntul, cu diametrul de 12 756 km, păreau egali. Privit din cosmonava noastră, Pămîntul se vedea însă în imediata apropiere a Soarelui și de aceea avea luminată partea opusă nouă. Vedeam secera strălucitoare plasată puțin la dreapta Soarelui, cum se vede în zori Luceafărul de pe Pămînt. Discul lui Marte în schimb era luminat în întregime.

Zeno își petrecea tot timpul lîngă telescopul electronic. Bănuiam că vrea să găsească, încă înainte de sosire, dovezi care să-i susțină argumentele. Nu ne spunea însă nimic în legătură cu aceasta. Încetară și discuțiile polemice...

După două zile de la întîlnirea cu lada siderală, am ajuns în regiunea planetei Marte. Căpitanul Zeno scăzu viteza lui „Seleniu“ la 25 km/s. Pentru coborîre plănuisem să ne frînăm nava nu numai cu retrofuzee, adică gazodinamic, ci și aerodinamic, cu ajutorul atmosferei marțiene. Această atmosferă este de zeci de ori mai puțin densă decît cea terestră. În schimb are o proprietate interesantă : densitatea îi scade mai puțin în straturile înalte ; mai precis, s-ar putea spune că este mai „dilatată“. De aici rezultă un fenomen aparent contradictoriu : la mari altitudini, atmosfera lui Marte e mai densă decît a Pămîntului, bineînțeles la aceeași înălțime. Pe acest fapt se baza planul de frînare conceput de căpitanul Zeno ; el calculase că după 14 rotații pe o orbită în spirală ar trebui să atingem suprafața planetei.

Am intrat pe orbita de coborîre la altitudinea de 340 km. Începusem nu numai descinderea, ci și cercetarea efectivă a lui Marte. Masa planetei ne era cunoscută din măsurătorile făcute de nave automate, dar aceste măsurători trebuiau verificate în timpul rotațiilor pe orbita de coborîre.

Ținînd seama de valoarea masei pe care o avea astronava, viteza era de 3,38 km/s, o rotație completă avînd durata de 116,7 minute. Distanța de la suprafață o măsuram prin radar, iar durata rotațiilor o calculam în raport cu poziția stelelor. Încă în prima rotație am constatat că timpul calculat era aproape identic cu cel realizat. Diferența de cîteva secunde putea fi rezultatul unei erori neînsemnate în ce privește lungimea diametrului planetei sau mărimea masei sale.

Marte figurează în literatură sub numele de „Planeta purpurie“. Denumirea aceasta i se potrivește pe deplin. De pe Pămînt pare roșie, dar de aici, de pe „Seleniu“, se arată în toată splendoarea culorilor lui, dintre care la suprafață trei erau dominante. Polul nord, unde acum era iarnă, strălucea în alb ; celelalte două treimi ale planetei erau acope-

rite de un nisip roşcat, dar în zona ecuatorului se vedeau şi alte culori: pete brun-roşcate, galbene, verzi şi albastre.

Pe Pămînt liniile de despărţire dintre mări şi uscat sînt net delimitate şi-şi păstrează configuraţia. Pe Marte nimic nu se conturează precis, nimic nu-i permanent. Aici nu există mări şi lacuri; oceanul de aici e pustiul care se mişcă neîncetat.

Se terminase şi a doua rotaţie. Privind în direcţiile periferice spre zările planetei, pe fundalul cerului întunecos se vedea lumina diafană a atmosferei. Pură, imaculată, imaginea era tulburată doar ici-colo de nori sidefii alcătuiţi din cristale de gheaţă prin care, ca printr-un văl, se întrezărea peisajul marţian.

În timpul rotaţiilor, căpitanul Zeno micşoră treptat viteza cosmonavei. Acest lucru devenise necesar deoarece forţa de frînare a atmosferei era atît de mică încît ne-ar fi permis să ne rotim luni de zile în jurul planetei. Coborîrea o stabilisem la marginea platoului Syrtis Major, în vecinătatea pustiului roşu.

Ne apropiam încet de Marte şi de cîte ori treceam linia terminatoare între zi şi noapte observam mai bine cît de neliniştită e suprafaţa. Marea diferenţă de temperatură dintre cele două emisfere — de noapte şi de zi — provoca o puternică deplasare a vînturilor. Nisipul fărîmiţat la dimensiuni microscopice era învolburat de vînt şi purtat în valuri la distanţe enorme. De sus, totul arăta ca marea bătută de furtună.

3) Primele descoperiri

Înaintea ultimei rotaţii căpitanul Zeno micşoră viteza navei pînă cînd devenise mai mică decît cea a sunetului. Forţa portantă ce se crea pe aripi satisfăcea şi în aceste condiţii cerinţele coborîrii. „Seleniu“ dispunea acum de un sistem de aripi duble escamotabile. Prima pereche se deschidea din sfera superioară, a doua din cea inferioară, permiţînd descinderea lină a navei în poziţie verticală.

Am coborît la cîteva sute de metri de marginea pustiului Syrtis Major. În jurul nostru se stîrni un formidabil nor de praf, o învolburare mult mai puternică decît aceea din momentele aselenizării. Nava se aşeză lin, înfigîndu-şi „picioarele“ în nisipul moale. Doctorul Ferry se eliberă primul din legăturile de siguranţă şi se îndreptă grăbit spre hublouri. Se uită afară nerăbdător, cu o curiozitate nervoasă. Nu ne dezmeticirăm încă din ameţeala coborîrii, cînd, cu glas strident, doctorul îi strigă căpitanului:

— Ai cîştigat, Zeno! Pe Marte există viaţă!

Ne-am apropiat și noi de hublouri, prin care se vedeau clar niște plante neobișnuite. Din depărtare semănau a vrejuri de floarea-soarelui, cărora li s-au tăiat capetele. Capetele se ridicau alcătuind o adevărată pădure.

Soarele cobora spre orizont. Căpitanul Zeno hotărî ca în ziua aceea să nu mai părăsim nava. Ziua marțiană are 24 de ore și 37 de minute. Aici în regiunea ecuatorului, unde se află Syrtis Major, ziua și noaptea durau deopotrivă cîte 12 ore și 18,5 minute.

Firmamentul era în aceste locuri mai întunecat decît firmamentul Pămîntului. Pe cerul acesta întunecos, deși discul său părea mai mic, Soarele strălucea într-un galben foarte intens, orbitor, chiar și-n amurg. În zare se profilau unul lîngă altul dealuri în pantă lină ; nicăieri o stîncă sau vreun lanț muntos sălbatic. Priveliștea era cu totul alta decît cea selenară : părea calmă, liniștitoare.

După scurta înserare ce învăpăie pretutindeni culorile, cerul apusean era încă luminos, cînd se stîrni un vînt dinspre răsărit. Primele adieri stîrniră nisipul care plutea în jurul nostru ca o ceață galbenă, ca o soluție de sulf pulverizată. La început ne-a desfătat acest spectacol, în curînd însă vîntul se înteți și, bătînd în rafale puternice, asedie cu șuieráturi înfricoșătoare uriașul corp dublu sferic al lui „Seleniu". Aerul era încărcat de firicele ușoare de praf ; ba chiar asupra noastră se revărsă o adevărată aversă a durelor granule de nisip... Am fost nevoiți să fixăm plăcile apărătoare ale hublourilor pentru a preveni zgîrierea acestora.

Termometrele exterioare indicau minus douăzeci de grade Celsius. Era straniu să-mi imaginez că furtuna asta întunecată de praf și de nisip era atît de geroasă. Cu judecata mea de pămîntean, asociam nisipului imaginea pustiului, arșița lui dogoritoare.

Dar vîntul pe cît de repede se stîrni, pe atît de iute și încetă. Noaptea liniștită nu ne mai amenința cu nici o primejdie. Trecurăm la odihnă. După atîta încordare era o plăcere să te întinzi în pat. Dar degeaba, oboseala nu ne lăsa să dormim. Cu toții ne întrebam ce ne va aduce ziua de mîine ?

Primul revărsat de zori pe Marte părea și mai frumos decît înserarea. Orizontul începu să se lumineze ; la început lumina jucă într-un verde pal, apoi trecu brusc în galben auriu, pentru ca pe urmă cerul să-și schimbe culoare după culoare. Era un spectacol fermecător, pe care nu ne mai săturam privindu-l.

Vîntul sosi din nou — de data aceasta din direcție opusă — cu precizia unui ceasornic. Ridică praful în jurul nostru, însă fără ca fenomenul să ne mai pară la fel de înfricoșător

ca în ajun. Razele tot mai puternice ale Soarelui străbăteau norii de praf, străfulgerînd pe fețele de cristal ale granulelor de nisip curcubeie fără de număr.

În lipsa mărilor și a oceanelor starea timpului de pe Marte e mult mai regulată. Acest lucru fusese constatat mult înainte încă din vremea cercetărilor telescopice întreprinse de pe Pămînt. Ritmul regulat al zilelor și al anotimpurilor era tulburat numai din cînd în cînd în perioadele de erupții solare mai puternice.

Primul se trezi André, care, lîngă micul dejun, pusese pe masă și rezultatele analizei chimice ale atmosferei marțiene. Datele lui corespundeau în linii mari cu cele obținute pe Pămînt. Conținea 98% azot; oxigenul, argonul și vaporii de apă se prezentau numai sub forma unor urme, în schimb prezența bioxidului de carbon se constată în cantitate dublă în raport cu atmosfera terestră. Așadar, aici aerul era impropriu respirației; nu conținea însă gaze vătămătoare, ceea ce ne ușură mult situația.

De la sosirea noastră, barograful exterior indică oscilații ale presiunii între 60 și 70 mm, reprezentînd doar o zecime din presiunea terestră. Și această cifră corespundea măsurătorilor anterioare.

După micul dejun au pornit la drum două echipe de explorare. Din prima, condusă de Zeno, făceau parte Mark și Leon. Ei și-au propus să cerceteze cu ajutorul micii cosmonave petele întunecoase care, pe vechile hărți areografice* marcau nodurile de întîlnire ale canalelor despre care se credea că împînzesc suprafața planetei. A doua echipă era formată din André, doctorul Ferry și cu mine.

Scafandrele noastre fuseseră realizate în funcție de condițiile marțiene. La început ni s-au părut neobișnuite, deosebindu-se mult de cele cunoscute și folosite mai înainte. Pe Lună, unde nu există atmosferă, în interiorul costumului de protecție trebuia asigurată presiunea integrală de o atmosferă. Afară de aceasta, materialul învelitor trebuia să asigure protecția împotriva meteoriților mai mici. Din acest punct de vedere atmosfera marțiană ne ajuta mult, fiind suficient de densă pentru ca particulele cosmice să ardă în ea. Și variația temperaturii era mult mai mică în comparație cu cea selenară. Diferențele de la plus 30°C ziua la minus 30°C noaptea puteau fi suportate chiar într-o îmbrăcăminte mai ușoară.

Scafandrele noastre dispuneau în plus de un sistem nou de ventile care, după ce extrăgeau oxigenul din atmosfera marțiană și-l filtrau de bioxidul de carbon, ni-l dozau în

---

* *Areografie* (de la Ares, numele grec al zeului Marte) — știința care studiază relieful „Planetei purpurii" (*n.r.*).

cască în mod corespunzător. Și vehiculele noastre erau de o construcție mai ușoară în comparație cu cele folosite pe Lună. Capota cu care erau prevăzute servea numai ca apărătoare împotriva eventualelor furtuni ; oricînd însă putea fi escamotată.

Cerul strălucea limpede cînd am pornit. Vîntul se domolise între timp, iar praful se depusese ca în regiunea ecuatorială terestră. Ridicîndu-se drept, spre zenit, Soarele parcursese jumătate din calea lui.

— Cred că vremea e mereu frumoasă aici, spuse André.

— Cu excepția momentelor în care bîntuie furtunile de nisip, i-am răspuns.

— Astea durează abia cîte-o oră, continuă André, scrutînd înălțimile. Se pare că norii formați din cristale de gheață nu ating niciodată densitatea care să ducă la înnourări.

Mașina era condusă de doctorul Ferry. Drumul trecea peste întinderi nisipoase, netede. N-am străbătut nici o sută de metri de la marginea lui Syrtis Major, cînd am întîlnit pădurea curioaselor plante de vrejuri. Am sărit din mașină, apropiindu-ne de ele cu pași mari, ca de struț. Greutatea fiecăruia dintre noi cu scafandru cu tot nu depășea 30 de kilograme terestre, așa că ne zbenguiam ca niște fluturi. Ni se părea amuzant să ne privim mersul acesta săltăreț, dar curînd ne-am obișnuit.

Plantele atingeau înălțimea mijlocului nostru. Aveau un înveliș chitinic mai tare ca bambusul. În vîrful vrejurilor, groase cît brațul, se ridicau frunze tari și rigide ca sticla. Culoarea lor juca între un verde mohorît și albastrul cernelii.

Doctorul Ferry se trudi zadarnic să smulgă o plantă din solul afînat. Nu reuși să-i rupă nici vrejul. Degeaba-l îndoia. Îndată ce-i dădea drumul își relua poziția verticală.

M-am apropiat de medic să-i dau o mînă de ajutor. Am observat atunci un lucru ciudat. Stăteam în așa fel încît umbra doctorului Ferry cădea pe mine. În umbra lui au intrat însă și cîteva plante. În clipa în care au fost lipsite de razele soarelui, frunzele lor late cît o lopată s-au înfășurat, închizîndu-se cilindric.

— Ia întoarce-te, doctore, mă adresai colegului meu. Dar ai grijă să rămîi locului, astfel ca umbra ta să cadă pe vrejul ăsta.

Doctorul Ferry se întoarse. Stătu nemișcat un timp, apoi făcu cîțiva pași lateral, pentru ca razele Soarelui să bată din nou planta. Frunzele s-au redeschis îndată ca un evantai.

— Iată un strălucit exemplu de adaptare, spuse doctorul. Și plantele terestre sînt capabile de asta, dar vegetația de aici are reflexe mai rapide.

Sosi și André, care se dusese la mașină după o cazma. I-am arătat și lui metamorfozele prin care trec plantele sub influența luminii și umbrei. Repetă și el experiența cu două-trei vrejuri, pe urmă se opri la unul și începu să-i sape spre rădăcină.

— Trebuie să-i studiem rădăcinile, explică el. Să luăm cu noi unul dintre vrejuri...

Săpa fără încetare nisipul, săpa mereu, dar nici urmă de rădăcini ; drept și gros, vrejul se afunda tot mai mult. Săpînd pe rînd, adînciram groapa pînă la aproape un metru ; abia atunci am dat peste prima ramificație.

Din cele șapte-opt ramificații laterale porneau în toate direcțiile rădăcini foarte fine. Pînă-n zona respectivă nisipul fusese uscat și afînat, dar printre rădăcini devenise vizibil, umed, vîscos.

— Vă spuneam eu, dădu din cap André. Aici e secretul ! Cred că energia absorbită de frunze se transformă la nivelul rădăcinilor. E posibil ca aceste transformări să fie ajutate și de colonii de bacterii. Aici pot avea loc interesante procese chimice.

Între timp, scosesem planta cu multă atenție și-am pus-o într-un sac din masă plastică, avînd grijă ca nisipul vîscos să se păstreze printre rădăcini.

Întunecoasă, pădurea acestor plante se întindea departe, pînă în zare. Aveau forma și înălțimea identice, dar se deosebeau din punct de vedere cromatic. Îmbrăcau toate nuanțele posibile ale verdelui și ale albastrului, iar cîteva dintre ele străluceau în violet.

N-am apucat să scoatem și un asemenea exemplar că am auzit în căști apelul trimis de „Seleniu".

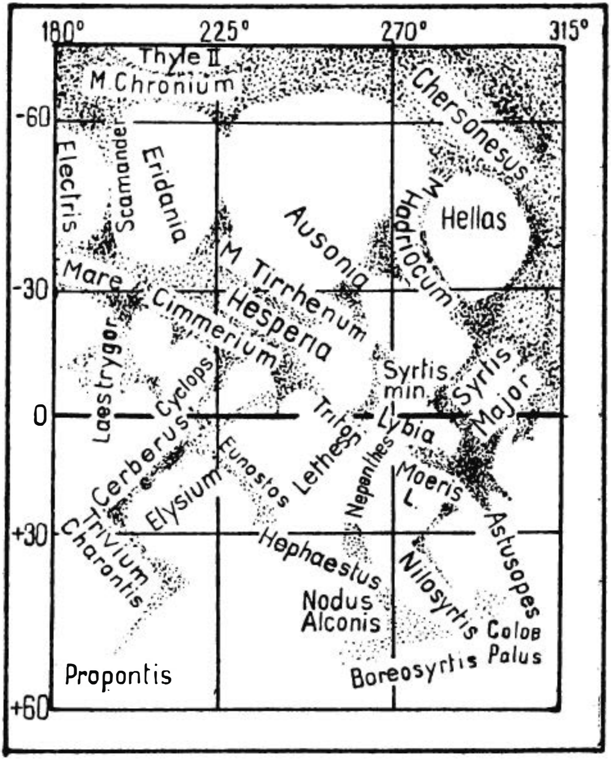
— Întoarceți-vă neîntîrziat ! se auzi vocea căpitanului Zeno.

4) O cupolă în pustiu

Ceilalți se adunaseră pînă la sosirea noastră și, cu harta desfășurată în față, așteptau în jurul mesei din sala de comandă.

— Să-ncepem, spuse căpitanul Zeno cînd ne văzu intrînd. Așezați-vă repede !

Locul lui „Seleniu" fusese marcat pe hartă cu un punct roșu. De aici, spre sud-est, în direcția formației întunecoase, denumită cîndva Marea Tyrrhenum, pornea o linie roșie. Pe unde această linie tăia în două regiunea „Lybia" se găsea un loc însemnat cu o cruciuliță neagră.

— Cred că știți, își începu Zeno raportul, că n-aveam nici un țel precis cînd am pornit la drum cu Leon și cu Mark. Voiam să cercetăm mai îndeaproape regiunea din jurul zonei de coborîre a navei. Aici, arătă cu degetul spre cruciulița neagră de pe hartă, unde se întîlnește „Lybia" cu Marea Tyrrhenum am observat o formațiune surprinzător de uniformă. Zburam la o altitudine de cîteva sute de metri cînd, în lunetă, apăru imaginea unei cupole cenușii. Întorcîndu-ne, am coborît mult și am constatat că avem de-a face, fără nici o îndoială, cu o cupolă semicirculară.

— Cam cît de mare ar putea fi? întrebă Peter.

— Să tot aibă patru metri în diametru.

— E, probabil, opera termitelor marțiene, spuse doctorul Ferry. Plantele descoperite de noi ar putea să le servească drept hrană.

— Nu poate fi vorba de termite, își scutură capul Mark. Cînd am trecut a doua oară deasupra cupolei s-a văzut limpede că se compune din trei segmente reunite printr-un sistem mecanic.

— Nu vrei să ne convingi cumva că sînt prinse în șuruburi? interveni Peter.

— N-am această intenție, pentru că nu sînt prinse în șuruburi, ci mai degrabă în niște fălci ca de menghină.

— Așa este, întări Leon. Cred că acele segmente au fost reunite cu ajutorul forței electromagnetice.

Ne-a cuprins emoția: descoperirea se arăta într-adevăr serioasă.

— Ați observat vreo intrare? întrebă doctorul Ferry.

— Nu, răspunse Zeno. În orice caz, este sigur că n-avem de-a face cu o construcție ridicată de simple animale.

Cîteva minute se făcu liniște. Noile informații ne surprinseră atît de mult încît, pur și simplu, ne-au amuțit. În cele din urmă luă cuvîntul Victor. Își drese glasul și-și începu discursul:

— Prieteni! A sosit clipa mult dorită, atît de așteptată! Am dat de urmele piticilor de siliciu! Să ne pregătim pentru a-i întîmpina după cum...

— Opriți-l! strigă Mark. Ăsta recită mereu. Nu pricep în ruptul capului cum își găsesc loc în căpățîna unui cibernetician atîtea înflorituri.

Fără să-i pese de această intervenție puțin măgulitoare, Victor vru să-și continue discursul, dar Peter și Ali îl apucară de mînecă și-l așezară pe scaun.

Izbucnirăm într-un hohot de rîs ce cutremură toată sala. Căpitanul Zeno puse capăt gălăgiei:

— Ar fi prematur să tragem vreo concluzie din cele văzute. Să ne mulțumim deocamdată cu faptul că există o urmă pe care să mergem mai departe. Cred că ar fi oportun să ne mutăm cu nava pe Marea Tyrrhenum, în apropierea cupolei.

Am aprobat cu toții acest plan. Singur André tăcea. Observîndu-i reținerea, căpitanul Zeno îl întrebă:

— Ești de altă părere?

— Nicidecum! zîmbi André. Sînt cam abătut pentru că îmi imaginasem senzația pe care o vor stîrni plantele noastre, dar, după cît se pare, nu vom avea prea multă vreme pentru ele.

Îmbarcarăm mașina și utilajele. Ne grăbeam pentru ca înserarea să ne găsească la noul loc de campament, unde urma să cercetăm și noi ciudata cupolă. „Seleniu" străbătu drumul în cîteva minute și ne văzurăm ajunși la vreo cinci sute de metri de cupolă. Împrejurimile erau și aici aproape identice cu cele din Syrtis Major.

După ce ne-am îmbrăcat scafandrele, am ieşit prin camera ecluzelor. Ne apropiam de cupolă în şir indian, la circa un metru unul de altul.

Descrierea lui Zeno fusese fidelă.

— N-aţi văzut în timpul zborului nici un fel de urme sau de cărări? întrebă doctorul Ferry.

Mark răspunse ceva, dar deodată căştile receptorului prinseră a pîrîi îngrozitor.

— Ce spui? am strigat în microfon. N-am înţeles nimic!

Aşteptînd răspunsul, am băgat de seamă că s-a întîmplat ceva şi cu receptorul său; Mark îşi scutură ca un apucat capul. Între timp, gesticulînd nervos, se opriră şi ceilalţi. Receptoarele tuturora se defectaseră.

Descriind un mare arc, căpitanul Zeno ocoli cupola. Ceilalţi mergeau în urma lui. Hîrîiturile se mai liniştiseră parcă, se şi înţelegea cîte un cuvînt, dar cînd ne apropiam de cupolă gălăgia devenea iarăşi asurzitoare, aproape insuportabilă.

Ali făcu atunci o încercare. Ne dădu de înţeles să rămînem locului, iar el începu să se îndepărteze pas cu pas. De la o distanţă destul de mare, ca la vreo 300 de metri, ne făcu semn cu mîna că hîrîiturile au încetat. Victor alergă lîngă el să schimbe cîteva cuvinte: receptoarele funcţionau excelent.

Ne-am adunat cu toţii lîngă ei şi ne-am sfătuit să întrerupem receptoarele şi să ne apropiem aşa de cupolă. Era evident că hîrîiturile proveneau de acolo. Probabil că fiinţele ce se ascundeau în interior, observînd apropierea noastră, se apărau cu ajutorul unor unde electromagnetice.

Mărturisesc că aveam o puternică strîngere de inimă. N-ar fi trebuit să mă îndemne prea mult cineva ca să mă întorc şi să mă ascund după pereţii protectori ai lui „Seleniu". Căpitanul Zeno ordonă însă pornirea.

Mergeam în imediata apropiere a doctorului Ferry, ca şi cum el m-ar fi putut apăra la nevoie. Picioarele mă duceau mecanic, în timp ce curiozitatea şi frica dădeau în mine o adevărată luptă.

Ajunserăm în imediata apropiere a cupolei. Învelişul exterior avea strălucirea opalului, reflectînd razele solare. Părea să aibă menirea a împiedica pătrunderea în incintă a oricărei radiaţii luminoase ori termice. În interior domnea, probabil, întunericul. În preajma peretelui dădurăm peste o cărare bătătorită. Pornirăm pe ea şi în peretele cupolei, pe partea opusă lui „Seleniu", am descoperit o intrare închisă etanş, asemănătoare unei uşi. „Uşa" aceasta era neobişnuit de joasă, de cel mult 120 de centimetri.

Aparatele de recepţie nu funcţionau, dar, aplecaţi asupra peretelui, auzeam chiar şi prin casca scafandrului un zgomot

misterios, murmurător. Semăna foarte mult cu zumzăitul transformatoarelor. Conductoare electrice însă nu se vedeau și n-aveam nici o idee de unde putea să provină acest zgomot liniștit.

Căpitanul Zeno își ridică mîna și ciocăni în ușă. Nu veni însă nici un răspuns. Minutele pînă cînd căpitanul ne făcu semn să ne întoarcem pe „Seleniu“ părură nesfîrșite.

Și iată-ne din nou adunați în jurul mesei; așteptam curios părerea colegilor. În ce mă privește, ca să fiu sincer, mă bucuram că n-am descoperit nimic și c-am scăpat teferi din aventura asta.

— Este absolut sigur că ne-au văzut, sparse liniștea Ali.

— De unde ai tras concluzia asta? întrebă Zeno.

— La plecarea de pe „Seleniu“ m-am uitat involuntar la indicatorul contorului de radiații. Stătea nemișcat, la zero. Acum, în schimb, dacă vreți să observați, arată prezența unei radiații de trei grade. Avea dreptate, ne-am convins cu ochii noștri că acul indicator oscila în dreptul cifrei trei. Explicația, continuă Ali, constă în faptul că ne-au observat cînd am părăsit nava și au pus în funcțiune un emițător de unde electromagnetice. Probabil că acestea au tulburat și funcționarea receptoarelor.

— Ce rost avea o asemenea iradiere? întrebă Mark. Tot nu-i în stare să-i apere! „Fiziologia“ noastră n-o simte.

— Poate că au vrut să ne atragă atenția fără vreo pornire dușmănoasă împotriva noastră, spuse doctorul Ferry. E de presupus însă că sînt în stare să producă și raze ucigătoare.

— Opriți-vă puțin! interveni căpitanul Zeno. În clipa aceasta, cu toții, pînă și Leon, credeți că în interiorul cupolei se ascund ființe misterioase. Dar dacă ne înșelăm? Dacă în interior se găsește doar o instalație automată de protecție care înregistrează orice fenomen străin și-l transmite unui centru necunoscut nouă?

— Nu se poate, Zeno! interveni Mark. Cum îți explici urmele, cărarea bătătorită?

— Ele arată doar că în jurul cupolei au umblat ființe dotate cu picioare, dar nu că și acum ele s-ar afla înăuntru. Poate că au trecut dimineața pe acolo să-și verifice aparatele...

— Dar de ce crezi că n-ar fi înăuntru?

— Mi se pare o absurditate ca ființe raționale să locuiască într-un interior complet lipsit de lumina soarelui.

— Sînt de aceeași părere cu Zeno, intră în vorbă și André. Plantele pe care le-am descoperit dovedesc tocmai faptul că ele se luptă din toate puterile pentru folosirea cea mai deplină a energiei solare. Excluderea acesteia de către ființele care se află în imediata apropiere a plantelor ar constitui

o contradicţie biologică. Aţi putea concepe ca două dintre formele de viaţă apărute pe Marte să fie atît de contradictorii ?

— Dar dacă aceste fiinţe nu sînt de pe Marte? întrebă Mark.

— Dar de unde?

— Străini ca şi noi, numai că sosiţi din altă parte...

De aici se iscă o discuţie aprinsă. Zeno puse capăt controversei.

— N-are nici un rost să ne chinuim cu aceste probleme. Un lucru este sigur : cupola a fost construită de fiinţe raţionale, indiferent dacă se află sau nu acum înăuntru. Aduceţi-vă aminte că şi aparatura de semnalizare a sferei ce gravita în jurul Lunii funcționa excelent, deşi în interiorul ei nu se găseau „fiinţe misterioase“.

— De unde ştii ? îl întrerupse Mark. Dacă se găseau acolo, dar nu ştim noi ?

— Nu dispunem de asemenea date. Noi am stabilit cu precizie doar că, după fiecare rotaţie, deasupra unui anumit punct de pe Lună se repetau aceleaşi grupe de semnale. Aceasta însă pledează mai degrabă în favoarea unei instalaţii automate. Vă propun ca în timpul nopţii să stăm de cart şi să aşteptăm cu răbdare. Dacă fiinţele acelea sînt într-adevăr aici, în cupolă. ele se vor arăta mai de vreme sau mai tîrziu.

— Ai dreptate, spuse Mark. Ba chiar e foarte probabil ca ele să apară în timpul nopţii, deoarece, pesemne, nu prea le place lumina.

— Aşa este. Tocmai de aceea, în perioada cartului să nu folosim reflectoarele. Nu trebuie să-i deranjăm sau să-i irităm în nici un fel. Pentru a urmări cupola să punem în funcţiune numai infravizorul.

După ce căzurăm de acord asupra acestor probleme, căpitanul Zeno stabili perechile care să facă de cart. În timp ce Ali şi Peter îşi ocupară locurile în faţa ecranului infravizorului, noi, ceilalţi, ne-am dus la culcare.

5) Secretul cupolei

Nu puteam să adorm. O vreme m-am tot sucit în pat, apoi, cu grijă, să nu-i trezesc pe ceilalţi, m-am îmbrăcat şi m-am strecurat în cabina de comandă. Ali şi Peter şedeau în linişte în faţa ecranului.

— Nimic ? i-am întrebat.

— Deocamdată nimic.

Infravizorul era un aparat ingenios. Transforma radiaţia infraroşie a obiectelor în lumină vizibilă. În timpul nopţii, temperatura pe Marte coboară la minus 30° Celsius, adică la plus 243° Kelvin, o temperatură pe deplin suficientă pentru ca radiaţia infraroşie să fie captată cu uşurinţă. Aparatul avea o singură scădere : nu putea să descompună prea mult imaginea, să redea detaliile mai fine ale obiectelor. Era însă în stare să semnalizeze orice mişcare din jurul cupolei.

Cu toate că planeta are doi sateliţi, pe Marte întunericul este mai intens decît pe Pămînt. În plus, această noapte urma să fie şi mai întunecoasă. Deimos, satelitul mai mic, trebuia să răsară în curînd, dar fără să dea o lumină mai intensă. În cursul unei nopţi, poziţia sa pe cer abia dacă se schimbă, dar îşi pierde repede luminozitatea. Ceva mai multă lumină puteam aştepta de la Phobos, cel de-al doilea satelit, care, cu diametrul de 16 kilometri, e de două ori mai mare decît Deimos. Luminozitatea lui, de 40 de ori mai mare, se datorează distanţei mici, de circa 6 000 km, la care se roteşte. Diametrul său aparent reprezintă o treime din diametrul Lunii privite de pe Pămînt. Din cauza marii apropieri de planetă, Deimos o ocoleşte în 7 ore şi 40 de minute, trecînd zilnic de cîteva ori pe cerul marţian de la apus spre răsărit. Acum trebuia să-l aşteptăm cîteva ore. Apusese cu puţin după încetarea vîntului stîrnit de înserare. Pe cerul negru, catifelat sclipeau numai stelele, printre care licăreau Pămîntul şi Jupiter.

Blocul întunecos al cupolei se creiona cu claritate pe ecranul infravizorului. În jurul nostru era o linişte încremenită. Am trecut la hublouri. Privind îndelung în bezna nopţii, începui să disting contururile cupolei. Aşa cum arăta, semăna leit cu iglurile de gheaţă ale eschimoşilor de odinioară, luminate din interior de licăririle opaiţului. Liniştea îndelungată fu spartă de Ali :

— De-aş afla numai cu ce fel de generatoare emit radiaţiile lor electromagnetice. După-amiază voi aţi observat doar că radiourile voastre s-au defectat. Eu am observat şi altceva, pentru că receptorul meu e sensibil la lungimile de undă de la 10 metri pînă la 1 milimetru. Am observat că intensitatea emisiei creştea spre lungimile undelor mai scurte.

— Unde era cea mai puternică ? întrebă Peter.

— În banda de un milimetru, dar nu-i de loc sigur că intensitatea maximă e la această lungime. E posibil ca aparatul meu să recepţioneze numai pînă aici. Nu-i exclus ca ei să lucreze pe lungimi de undă mai scurte.

— Aşa e, spuse Peter. Chiar şi atît reprezintă o descoperire importantă.

— Dar cu ce generatoare emit ?

La întrebarea aceasta nu putea nici unul să răspundă. Între timp sosiră și Victor și Leon, perechea de schimb. Am plecat și eu la culcare. Așteptarea pasivă, încordarea zilei mă obosiseră. Nu m-am mai dezbrăcat, deoarece la o eventuală alarmă voiam să fiu într-o clipă în sala de comandă. Întins în pat, am mai întrezărit prin hublouri cum răsare secera subțire a lui Phobos. Apoi am adormit.

Dimineața m-am deșteptat cu capul buimac și tulbure. La început nici nu mi-am adus aminte ce am așteptat de la noaptea care trecuse. Abia apa rece m-a trezit de-a binelea. Am alergat în sala de comandă, unde aproape toți ceilalți se adunaseră. Se vedea de la o poștă că nu s-a obținut nici un rezultat.

— Eu cred că Zeno are dreptate, spuse doctorul Ferry. Cupola e probabil o stație automată de observații, în care nu se găsesc ființe gînditoare.

— Dar urmele ? întrebă Mark.

— Să acceptăm și în această privință cele spuse de Zeno. Au fost ieri dimineață să-și controleze aparatele și au plecat.

— Cum au venit ? Pe jos ? E o absurditate ! se împotrivi Mark. Nicăieri nu se zărește dîra lăsată de vreun vehicul, iar în apropiere nu se află nici o construcție de unde ei ar fi putut veni pe jos. Urmele pot fi explicate doar dacă admitem că acele ființe au ieșit din cupolă, au umblat și au privit de jur-împrejur, iar apoi s-au întors.

— Atunci de ce n-au ieșit și în noaptea asta ?

— Pentru că le-o fi fost teamă. Ori din cine știe ce alt motiv.

— Presupunerea lui Mark pare verosimilă, spuse căpitanul Zeno. Poate că i-a făcut prudenți constatarea că radiațiile emise de ei n-au avut nici o influență asupra noastră.

Ali era însă de altă părere.

— De ce vorbiți într-una despre unde de apărare ? Dar dacă e vorba pur și simplu de obișnuitele lor emisiuni de radio ? Poate că au vrut în acest mod să ne aducă ceva la cunoștință ?

— Erau niște pîrîituri haotice, replică Victor. Nu s-au remarcat nici o ordine, nici un ritm.

— Pe aparatul tău sigur că nu. Receptorul tău lucrează pe banda de un metru. Or, ei au transmis poate pe banda de un milimetru.

— Să le transmitem un mesaj ! propuse deodată Mark.

La început, propunerea ne surprinse, pe urmă însă sugestiile și întrebările au venit cu duiumul : „Ce să transmitem ?", „Pe ce limbă ?", „Pe ce lungime de undă ?". Bietul Mark stătea nenorocit ca unul care așteaptă să fie linșat. Căpitanul Zeno înțelese primul cît de utilă putea să fie ideea lui Mark.

— Minunată idee ! declară el. Vă spun chiar ce să transmitem. Primirăm cu entuziasm aceste cuvinte. Să transmitem grupul de semnale pe care le-am recepţionat pe Lună, precum şi pe cele venite din spaţiul marţian şi prinse de observatorul din Australia.

— Formidabil ! spuse Mark.

— Nu le cunoaştem conţinutul, însemnătatea, se opuse Leon.

— Este adevărat. Ştim totuşi ceva : cele două grupuri de semnale au fost absolut identice. Cunoaştem şi lungimea de undă pe care au fost transmise. În plus, putem presupune o legătură oarecare dintre ele şi cupolă.

— Ce se va întîmpla dacă semnalele le vor provoca sentimente ostile ?

— Tu te-ai manifesta duşmănos dacă ai obţine semnale inteligibile din partea lor ?

— Predă-te o dată, Leon ! îl tachină Mark în rîsete generale.

— Băieţi ! spuse căpitanul Zeno. Propun ca Ali să transmită semnalele, cu mici întreruperi, în tot cursul zilei. Eventual şi pe alte lungimi de undă decît cea pe care le-am recepţionat noi. Iar ceilalţi să-şi continue activităţile începute. Vom face de cart şi în noaptea aceasta.

Ziua trecu repede. Împreună cu doctorul Ferry şi cu André am mai scos cîteva plante, urmărind totodată şi modul în care erau grupate. Se înşirau în linii drepte, ordonate, parcă ar fi fost semănate cu semănători mecanice. Distanţa dintre rînduri şi într-o parte şi-ntr-alta era perfect egală.

Pe nava de cercetări, Zeno şi Mark porniră la drum, spre a căuta în nesfîrşitul pustiu roşcat alte cupole. N-au găsit însă nimic. Aceasta ne-a întărit speranţa că sub bolta din faţa noastră se ascund totuşi fiinţe raţionale.

Aşteptam cu nerăbdare să treacă vîntul înserării. Dînd la o parte plăcile apărătoare, fiecare şi-a ales un loc potrivit lîngă hublouri. Noaptea aceasta era mai luminoasă. Phobos se şi ridicase, acoperind cu lumina-i blîndă dealurile în pantă lină. Cupola sticlea argintiu.

Căpitanul Zeno cu Ali urmăreau ecranul infravizorului.

— Vedeţi, şopti deodată Ali.

Din pricina strălucirii orbitoare a cupolei, nu vedeam nimic. Ne-am repezit la infravizor. „Poarta“ edificiului era deschisă ; profilate pe intrare, se distingeau trei fiinţe cu o conformaţie corporală ciudată. Aveau trunchiul surprinzător de scurt, doar ceva mai mare decît capul, mîinile, în schimb, le atîrnau pînă aproape de sol.

— Piticii de siliciu ! şopti Mark.

Cele trei ființe înaintară spre noi. Fiecare ținea în mîna dreaptă ceva ce aducea cu un aparat pe care parcă îl potriveau înainte de a-l pune în funcțiune.

— Iradierea s-a întrerupt, spuse Ali. Uitați-vă !

Ne-am aruncat privirile spre indicatorul de radiații ; acesta se oprise într-adevăr la zero, deși cu cîteva clipe mai înainte oscilase între cifrele doi și trei.

Bizarele făpturi se apropiau de navă cu pași mari, clătinați. Încă nu li se deslușeau fețele, dar am observat imediat urechile mari, clăpăuge, care le atîrnau pe umeri.

— Te pomenești că nici nu sînt urechi, spuse doctorul Ferry. În orice caz, trebuie să facă parte din organele de simț, pentru că — observați ! — și le mișcă necontenit.

— Ce-o fi avînd în mîini ? întrebă Leon.

Nimeni nu era în stare să-i răspundă. Poate că strîngeau în pumni bombe încărcate cu cine știe ce exploziv puternic. Sau poate aveau o armă cu ajutorul căreia să lanseze asupra noastră raze ucigătoare. Fără să spună, fiecare dintre noi se gîndise la asemenea posibilități. Nici unul însă nu voia să-i sperie pe ceilalți.

Ființele acelea se opriră la o distanță de 15—20 m de navă. Un timp așteptară nemișcate, apoi porniră din nou. Acum le vedeam bine și prin hublouri, dar în curînd se apropiară atît de mult încît ieșiră din unghiul nostru vizual ; nu le mai puteam urmări nici pe ecranul infravizorului.

— Să fim politicoși, spuse Victor. Să-i primim pe oaspeți. Să le dăm drumul în navă.

— Ia tăceți puțin ! ne chemă la ordine căpitanul Zeno.

În liniștea deplină ce se lăsase, am remarcat îndată bîzîitul acela caracteristic pe care l-am mai auzit venind din cupolă. Urmărind cu atenție zgomotul, am mai perceput un sunet nou, asemănător cu al unui ferăstrău ce lucrează la distanță.

— Indicatorul arată din nou prezența radiațiilor, șopti Ali. Acele contorului electromagnetic vibrau, tresăltau nervos din cînd în cînd.

— Să le ieșim în întîmpinare, spuse căpitanul Zeno. Mark, Ali, veniți cu mine ! Și-au îmbrăcat repede scafandrele și, cu proiectoare în mîini, au pornit spre ieșire. N-aș crede să aibă intenții dușmănoase, spuse în drum Zeno. N-ar fi exclus totuși ca, fără vrerea lor, să ne cășuneze un rău. Ne-ar putea, de pildă, vătăma rezervoarele de combustibil, ceea ce ar însemna pentru noi o pieire sigură.

Prin ferestruica de lîngă ecluze, făpturile pe care Mark le socotise ca fiind pitici de siliciu puteau fi foarte bine văzute. Ajunși afară, căpitanul Zeno și însoțitorii săi îndreptară imediat lumina proiectoarelor asupra necunoscuților. Com-

portîndu-se însă pe mai departe ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic, cele trei ființe stranii rămaseră pe loc, meşterind ceva la aparatul lor. Nici măcar nu şi-au întors capul spre izvorul de lumină. Pămîntenii erau surprinşi, deoarece în condiţii terestre chiar şi vietăţi dintre cele mai primitive sînt dotate cu reflexe fototropice.

Coborînd scările, Zeno şi ceilalţi doi se apropiară de ciudatele făpturi. Ele se mişcară prudent şi aşteptară liniştite pe nisip. La un moment dat însă, acoperindu-şi faţa, au făcut o întoarcere rapidă şi, cu paşi mari, clătinaţi, au fugit speriate spre cupolă.

6) Benzile fac destăinuiri

Nu puteam înţelege ce s-a întîmplat. Ne sfătuiam, tulburaţi, în sala de comandă.

— Ființele acestea sînt oarbe, spuse doctorul Ferry. N-au reacţionat în nici un fel la lumină.

— Atunci de ce s-au speriat? întrebai.

— N-am nici o idee, răspunse într-o doară Zeno

— Eu ştiu, făcu pe neaşteptate Ali. Ne-am îndreptat cu toţii privirile spre el.

— Eu le-am speriat. M-a surprins foarte mult faptul că nu reacţionează la lumină şi atunci, din curiozitate, am conectat micul generator laser în banda regiunii infra. Aceasta are lungimea de undă în apropierea microundelor radio. Am fost foarte atent ca energia radiată să fie cît se poate de mică. În clipa în care am îndreptat fasciculul de unde asupra lor şi-au acoperit faţa cu iuţeala fulgerului. Cred că aţi observat şi voi... Iată de ce s-au speriat...

— A fost deci justă presupunerea, spuse André, că au o altă natură decît aceea a plantelor găsite aici : se feresc de energia radiantă a Soarelui. Am convingerea că nu sînt marţieni.

— Dar ce sînt? întrebai.

— Sînt străini aici, după cum au fost şi pe Lună.

— Nu-i exclus însă nici altă variantă, interveni Leon. E posibil ca ei să trăiască în adîncul planetei, iar cupola să fie doar o ieşire sau un post de observaţie.

— Nu subscriu o asemenea ipoteză, protestă André. E absurd să crezi că ar fi fost în stare să atingă în adîncuri un nivel tehnic atît de avansat, care, printre altele, să le permită construirea satelitului artificial din jurul Lunii.

— Sînt de aceeaşi părere cu André, spuse Mark. Ființele acestea nu pot fi decît piticii noştri de siliciu. Nu ştiu de unde au venit, dar e cert că sînt de pe o altă planetă.

— Cum s-au putut atunci deplasa fără scafandre? întrebă Leon. Noi am pieri îndată. Aşadar, ei nu respiră în aer. E cu putinţă asta? îl întrebă pe doctorul Ferry.

— De ce nu?! Mai ales dacă admitem că organismul lor este din siliciu.

★

Pe cînd în „Seleniu“ avea loc această dispută, o discuţie nu mai puţin aprinsă se desfăşura şi în cupolă. Cele trei fiinţe misterioase doreau, la rîndul lor, să înţeleagă esenţa naturii umane. Comunicau între ele nesonor, prin emisiune directă de biocurenţi. De aceea, se exprimau numai cu ajutorul unor formulări şi al unor stări de spirit sintetice. Transpusă în limbaj terestru, iată o parte din discuţia lor:

Yno: Probabil că au încă foarte puţine cunoştinţe despre lume.

Zen: Deşi par a fi fiinţe raţionale.

Xin: Dispun de informaţii sărăcăcioase.

Zen: Sînt prea sensibile la căldură.

Yno: Sînt surde şi oarbe.

Zen: E foarte restrînsă banda undelor în care văd.

Xin: Au aparate complimentare pentru fiecare organ de simţ.

Yno: Nu cunosc nici muzica.

Zen: Au recepţionat semnalele noastre şi le-au retransmis.

Xin: Să iniţiem ceva.

Yno: Am încercat o dată şi era să ne ucidă.

Zen: Au recunoscut undele noastre de rezonanţă.

Yno: Sînt înrăiţi.

Xin: Poate că doar le e frică şi se apără.

Zen: Să mai încercăm o dată!

Yno: Riscăm să fim tustrei ucişi de undele lor de rezonanţă.

Zen: Trebuie să le facem să înţeleagă cine sîntem.

Yno: Nu ne înţeleg. Au un alt sistem noţional.

Xin: Ar trebui să ne transpunem benzile pe lungimea lor de undă.

Zen: Le transpunem şi le lăsăm aici.

★

Întreg echipajul lui „Seleniu“ a avut un somn agitat. În tot cursul nopţii, contorul de radiaţii arătă că necunoscuţii ne controlează şi emit asupra noastră unde electromagnetice de tăria a patra. Abia în zori au deconectat generatorul. În timpul micului dejun ne-am plîns cu toţii de visele idioate pe care le-am avut. Se făcea că ne luptam mereu cu acele fiinţe misterioase care ne explicau încontinuu ceva despre nişte benzi, fără să pricepem ce voiau cu ele.

Pe cînd făcuseră de cart noaptea, Mark și Ali, pornind de la spectrul fin al radiațiilor cupolei, stabiliseră că energia maximă era radiată pe lungimea de undă de 20,6 microni. În conformitate cu legea de deplasare a lui Wien, aceasta corespundea radiației termice a corpurilor aflate la 142,7 grade Kelvin, respectiv minus 130,3 grade Celsius.

— Asta înseamnă, conchise îndată doctorul Ferry, că făpturile trăiesc într-un frig aspru, insuportabil pentru noi. Poate sînt de pe Uranus ori de pe Neptun. Ce părere ai, Zeno, ar fi posibil acest lucru?

— Nu-i exclus să fie așa, spuse căpitanul Zeno. Planetele de care vorbești primesc puțină lumină solară și chiar și din puținul acesta o mare cantitate este absorbită de învelișul atmosferic foarte gros.

— E sigur că organismul lor nu se bazează pe moleculele proteice, interveni Mark. Sînt pitici de siliciu!

— Dar respirația? se opuse Leon.

— Ei pot respira la fel de bine și azot, replică prompt André. Analizele chimice făcute încă de pe Lună indicau aceasta.

În românește de EUGEN HADAI

(Continuare în numărul viitor)

CITITORII AU CUVÎNTUL

Dragă redacţie,

Sînt elev în clasa a VII-a la Şcoala generală de 8 ani nr. 4 din Craiova şi fac parte din rîndul noilor cititori ai colecţiei „Povestiri ştiinţifico-fantastice".

Împrumutînd de la un prieten una din fascicule, am rămas vrăjit de întîmplările prin care au trecut eroii acelui roman (este vorba de „O iubire din anul 42042" a scriitorului Sergiu Fărcăşan) şi de atunci m-am hotărît să citesc cît mai multe broşuri ale Colecţiei. Atracţia pe care o exercită aceste povestiri asupra mea nu se datoreşte numai aventurilor extraordinare ale eroilor, ci şi faptului că ele conţin descrieri pe bază ştiinţifică care înfăţişează cititorului o imagine clară a viitorului.

Deşi am note de 9 şi 10 la toate materiile, mă pasionează îndeosebi matematica, fizica şi chimia, fiind un cititor sîrguincios al revistelor „Ştiinţă şi tehnică" şi „Sport şi tehnică". Pot să afirm că povestirile ştiinţifico-fantastice îmi sînt de un real folos în pregătirea lecţiilor.

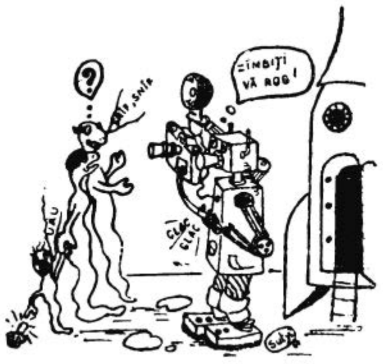
În încheiere, vă rog să primiţi cîteva sugestii: Prima — să însoţiţi povestirile de desene semnificative pentru a ajuta cititorilor să-şi facă o imagine clară asupra celor citite. A doua sugestie: publicaţi povestiri întinse pe mai multe numere. Şi ultima sugestie: vă rog să publicaţi la rubrica de la sfîrşitul fiecărei fascicule şi probleme distractive, care îmi plac foarte mult.

ADRIAN IONESCU

Două caricaturi trimise de cititorul ALEXANDRU SOMOGYI din Cluj

S-a întîmplat şi aşa

Robot în recunoaştere pe o planetă necunoscută

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri Științifico-Fantastice

cpsf.info

prelucrare & editor Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică
sau cei care au dat să continue CPŞF, au reuşit, cu multă dăruire,
muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodylu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala)

Abonaţi-vă la revista „Ştiinţă şi tehnică" — publicaţie lunară editată de C.C. al U.T.C. şi Consiliul pentru răspîndirea cunoştinţelor cultural-ştiinţifice. Abonamentele se primesc de către oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din întreprinderi şi instituţii pînă la data de 25 ale fiecărei luni, cu deservirea în luna următoare.

Revista se găseşte de vînzare la toate chioşcurile pentru difuzarea presei şi debitele O.C.L.

Preţul 1 leu

• DECEMBRIE 1965

41007